

הגיוני?

האם אתה אדם

עוד חפילוֹסופים חיוֹנים הגירֹז את האדם כחיה חושבת. אולם כיום, עם התקדמות התרבות, ברור כי ההגדרה רחוקה מלהיות משכנעת רצח. אך זה מספיק שאתה חושב, אתה חייב לחשוב כמדרג אדם ברצונך להצליח בכל שטחיה החיים, עליך להעמיד לעצמך בראש וראשונה את השאלה: האם אתה בעל הגיון בריא? לפניך כאן שני סיפורים שאינם אלא חידות המצריכות את אימוץ כוח ההגיון. גש למלאכה ונסה לפתור אותן. אם תצליח לפתור את שתיהן, הרי אתה יצור הגיוני כהחלט. אם לא פתרת את אחת מהן, הרי אתה לא יאוש: חסכת כל בפתרונות המובאים במדור המודעות (עמוד 16).

התכשיטים המובאים, וחזקיהו קצרה הספיקה כדי להורו כפושע בינלאומי.

התובל לגלות כיצד הגיעה נעמי למסקנה שסמואל ב. הוא הנגב?

תעלומת המגילה הגנוזה

משה הררי היה נתון במבוכה. הוא ישב בחדר הפגמי של חנות העתיקות שלו, ומבטו היוקד רפרף חלישות על המגילה הבלויה מרוב שנים, שאיתה מוטלת על שולחנו, ועל פני הגבר גברה הקומה וכסוף השיער שישב לפניו.

גו, מה החלטתך? שאל האורח בחוסר סבלנות.

הררי לא השיב. הוא הוסיף לסקור את פני האיש חות המגילה. אחר שאל:

אמור לי בכנות, האם המגילה אינה מוֹרִיפֶת?

האורח קם ממקומו, כשעל שפתיו מרחף חיוך מלא בזו. "כמה פעמים עלי לחזור על סיפורי? אמר ברצונת, אני חוזר ומוסר לך את כל הפרשה בפעם האחרונה: אני תייר אמריקאי, חובב ארכיאולוגיה. באתי לישראל בתקווה למצוא עתיקות יקרות-ערך. תקחתי לא נתבדו: בעת סיורי בגליל נודע לי בסודי סודות על תגלית מסתערת, שגילה פלאה ערבי במערה נסתרת."

סיפורי על פני כפרי הסביבה, וכעבור ימים מספר מצאתי את הערבי. התגלית היתה באמת מפחיעה. הוא רעה את צאנו בקרבת הריסות מצודת יוֹסֶפֶת, ומצא באחת המערות את המגילה אשר מוטלת עתה לפניך. המגילה כתובה בכתב-ידו של יוסף בן-מתתיהו, מי שהיה מספר מורידהגליל בחקוקת בית שני. יוסף בן-מתתיהו ידוע גם כיוספוס פלאחיוס, איש סודם ובן-חסותם של אספסיאנוס וטיטוס."

ידוע לי כי המגילה אשר לפניך נכתבה על ידי יוסף, לאחר שנפרצה חומת יוֹסֶפֶת על-ידי הרומאים, כאשר הגד ליסו ארבעים הנצורים במערה לבכר את המתת על-פני השבי. כידוע גמרו הנצורים אומר להפיל גורל ולהמית איש את רעהו. יוסף היה משוכנע כי לא יצא משם חיים, החליט להשאיר לדורות הבאים את תולדות מלחמת-היהודים ברומאים ורשם את זכרונותיו על מגילה זו."

אולם הגורל רצה אחרת. יוסף התמסר לידי הרומאים וזה לפרסם את מלחמת היהודים בצורת ספר עב-כרס. המגילה נשארה גנוזה במערה, נמצאה רק לפני חודשים מספר על-ידי הרועה חרבי."

לא הסכתי כסף. קניתי את המגילה בהון תועפות. אולם רק היום, כאשר עומדת אנייתי להפליג לאמריקה, נוכחתי כי לא אספיק להשיג רשיון להוצאת המגילה מן הארץ. אני אדם הגון, ואין לי כל רצון לנסות ולהבריח אותה. על כן אני מוכן למכור לך את המגילה במחיר נמוך. יש לך הזדמנות מצוינת להתעשר. נצל אותה עליך להחליט במהירות, אחרת אפנה אל סוחר-עתיקות אחר: האגדה לא תחכה לי."

הררי שקע במחשבות. זו היתה הצרה כולה. הזמן דחק, ולא היתה כל אפשרות למסור את המגילה לבדיקה למוסד חים. הוא שב וסקר אותה. הקלף נראה עתיק לא סתם ממגילות אחרות שנמצאו בשטח ישראל. עיניו ריחפו על פני השורות הראשונות של המגילה. הן היו כתובות בכתב עברי עתיק:

"אני יוסף בן... הכהן, המכונה בשם יוספוס פלאחיוס, מספר צבאות-היהודים בגליל מסעם..."

הררי לא המשיך בקריאה, כי אותה שעה נפתחה הדלת ונכנס יורם, בנו בן ה-15.

אבא, אמר יורם, אמא מבקשת שתבוא הבייתה. ארוחת הצהריים מוכנה."

הררי לא ענה. משבחותיו היו רחוקות מן הארוחת-יורם. ניגש אל המגילה בסקרנות, הציץ בה ושאל:

"אבא, זה נכתב באמת על-ידי יוסף-מתתיהו? דומה כי כן, בני."

יורם טרץ בצחוק אדיר וקרא:

"אבא, כמעט שסידר אותך כהוגן! אני בטוח כי המגילה מוֹרִיפֶת!"

על פמך מה קבע יורם כי מגילה זו היא מוֹרִיפֶת?

לא קנו לך תכשיטים, כדי ליפות בהם את צווארך ואת זרועותיך העדינות?"

"נעמי הסמיקה כסלך: 'הורי אינם קמצנים. יש לי תכשיטים רבים ויקרים. אולם אני מבכרת לשמור אותם בחדרי: שמעתי שלאחרונה אירעו כאן גניבות רבות'."

נעמי לא היתה רגילה לשקר, אולם הפעם היה עליה לעשות זאת: היא חששה כי סמואל יעזוב אותה ברגע בו תיחדע לו האמת.

כעבור ימים מספר הגיע ארצה נור מפורסם. נעמי, שהיתה חובבת מוסיקה נלהבת, מיהרה לקנות כרטיסים ולהזמין את סמואל לקונצרט.

"צר לי מאד גברתי," השיב סמואל, "נתקפתי כאב ראש. יהיה עלי להקדים ולעלות על משכבי."

נעמי חשה דקירה בלב. היא לא יכלה להשלים עם המחשבה שהיא חלץ לקונצרט בלי סמואל. אולם יחד עם זה לא היתה מוכנה להודות בפניו עד כמה הוא חשוב לה.

"מה לעשות? אמרה 'אלך לבדי'." "תבלי בנעימים."

נעמי חזרה לחדרה. צנחה על הכורסה הרכה ופרצה בכבי מר. יכולתי לומר לו כמה מלים חמות? קרוב לחדא שרומתי לו ייסורים. עכשו לא אוכל ליהנות אפילו מן הקונצרט הסוב ביותר בעולם!"

אזכעוניה אחזו בעזית בכרטיסים היקרים וקרעו אותם לגורים.

בעקבות ההתפרצות הפטאומית באו מחשבות נוגות, שקטות יותר: "מדוע איני בת מליונרים אמיתית? מדוע נולדתי למשפחה ענייה? מדוע מאלץ אותי הגורל לרמות את אהובי?"

חוס-המחשבות ניתק לפתע, כאשר נשמעו כמה נקי שות קלות על הדלת. מיד לאחר מכן נפתחה הדלת — ובפתח הופיע סמואל.

נעמי קפצה ממקומה בשימחה בלתי-מרומסת: "ההוטב לך? הרצה אתה לבוא אתי? נוכל עוד להגיע למחצית השניה של הקונצרט."

"מסערה, גברתי," אמר סמואל, "ראשי כואב עדיין. כאב-ראשי היה גדול עד כדי כך ששעיתי בחדר. במקום להגיע לחדר 218, בו אני גר, עליתי קומה נוספת ונכנסתי לחדר. סלחי לי ליל מנוחה."

נעמי שבה וצנחה על הכורסה. הרמעות עלו והציפו את עיניה אולם הן לא פוצו החוצה. כי פתע חלטה במוחה מחשבה איומה: הייתכן כי...?

היא הרהרה שעה ארוכה. אחר לבשה את מעילתה ורצה לתא הטלפון הסמוך:

הלו, דרורי, תפסתי את הפושע! בוא מהר? שעה קלה לאחר מכן כבר היו ידיו של "בן ההלומן" מקושרות באזיקים. בחיפוש שנערך בחדרו נמצא חלק מן

הרפתקה בבית מלון

המספק דרורי סקה את עיניו האמורות-פלדיות לרחתה, סקר את גופה התמיר ואת לבושה הצנוע של הנערה היצבת לפניו. נעמי השיבה לו במבט מלא תמרון: היא לא הבינה מדוע נקראה לבוא לפני מספק-הכוללת הנודע.

"בבקשה לשבת," אמר דרורי.

נעמי ישיבה רומם על הכיסא שהוצע לה.

יש לי בשבילך עבודה מיוחדת. הפעם אין זו עבודה משרדית, אלא משימה בלשית של ממש."

נעמי רצתה להקפיד את המספק בשאלות, אולם היא היטה אותה בתנועת-יד והמשיך:

"קרוב לחדאי שאת מכירה את מלון הפאר פאלאס, שניבנה לפני שלושה חודשים. בבית-מלון זה הושקעו למעלה משלושה מיליון דולאר. מספר עובדיו עולה על מאה, והוצאותיו האדמיניסטרטיביות עולות על 25 אלף לירות לחודש. הוא מלא את תפקידו באמונה, הצטיין בשיכלוליו ומשך עד כה את סולתה ושמתה של התיירות. אבל..."

"אבל מה? שאלה נעמי.

"אבל בימים האחרונים אירעה סדרת מאורעות, שהעמידה את בעלי-המלון בפני שטית-רגל ואת המשטרה בפני אובדן פרסטיגיה. זה שבועיים שאין שם יום ללא גניבה. אלמני זריו מצליח לחזור לחדריהם ולהוציא מתוכם חפצים יקירי-ערך — בעיקר תכשיטים."

"ולא נסיתם לחקור בדבר? שאלה נעמי.

"נסינו אף נסינו," אמר המספק בקדורת, "בדקנו את זהותם ועברם של כל עובדי-המלון וגליוו שהם עומדים מעל לכל חשד. ישנה רק אפשרות אחת: בין האורחים נמצא פושע בינלאומי, המסתתר תחת מסווה של אדם מכובד — וזהו הצרה כולה. אין אנו יכולים לערוך חקירה מרוקקת בין האורחים. אנו עלולים לפגוע תוך כדי כך בכבודו של אישיות חשובה, ולעמדם את עצמנו ואת הנחלת המלון במצב בלתי-רצוי. על כן החלטנו להעמיד אותך במבחן ולהטיל עליך את משימת גליוו הנגב."

נעמי פרצה בצחוק צלול: "אני? כיצד אוכל לגלות נגב חתיק ומנוסה? הרי אין לי כל נסיון בלשי?"

"כל זה ידוע לנו," אמר דרורי בחיוך, "וודקה משום כך יש לך כל הסיכויים להצליח. תפקידך יהיה שטוט ביותר: הנהלת המלון הקציבה לך חדר מסווא. יהיה עליך להציג את עצמך כחיתרת עשירה, לקשור יחסים ידידות עם כל האורחים. אולם אל לך להתיריד איתם יתר על המידה. יהיה עליך גם להשגיח עליהם בשבע עינים, ואם תבחניו בתנועה חשודה כלשהי, מהרי והתקשרי אתי. זה הכל. אני מאחל לך הצלחה."

למחרת היום נכנסה נעמי לתפקידה החדש. חדר מספר 318 — אחד החדרים המסוואים ביותר של המלון החדש כבר חיכה לה. היא נרשמה בספר האורחים כבת-משפחה מליונרים ידועה מניו-יורק, המסירת בעולם להנאתה. התפקיד קסם לה עד מאד: היתה זו התגשמות כל החרות לומות ההרורים, אשר חלמה בשעות העבודה המשרדית המשעממת במטה-המשטרה.

היום הראשון להרפתקה חלף ללא כל מאורעות מיוחדים. בין מאה האורחים היו כארבעים זוגות נשואים, חתנים בגיל-העמידה מאמריקה, משלחת מדעית מדרום-אפריקה, באי כוח של חברות מסחריות גדולות מסקנדינביה. חצי-היום לא עוררה כל חשד, ובפיקס השחור שנח בארנקיה של נעמי לא נרשמה אף מלה אחת.

היום השני היה מעניין הרבה יותר. בשעת הפייף אוקולו ניגש אל נעמי צעיר תמיר ויפה-תואר והזמין אותה לסמבה. בין הנערות שישבו ליד השולחן הסמוך עבר לחש מלא קנאה. לא היה כל מלא בכך: הצעיר היה סמואל ב., בנו של יהלומן עשיר מיוהנסבורג. נעמי שכחה את תפקידה, וכאשר הזמין אותה סמואל למחול שני, הסכימה ברצון.

מאותו יום ואילך הפך סמואל למלחה הקבוע של נעמי. הם נראו יחד בכל מקום: בבאר, בחיאתרון, בקולנוע. נעמי היתה מאוהבת בו עד למעלה מאוניה, והמחשבה שיבוא יום והיה עליה גלות לו את האמת ולחזור לתפ-קידה גרמה לה סבל רב.

"קרוב לחדאי שהוריד הם רשעים מרושעים," אמר לה סמואל באחד הימים, בנועם על רחבת-הריקודים, "מדוע